

at kunne begynde med det, der maa være Udviklingens sidste, endelige og modne Frugt. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har holdt sig klar af denne vistnok ikke ganske ualmindelige Misforstaaelse.

Jeg skal nu endelig til Slutning henstille til de Herrer, der talte i Gaar imod det Parti og den Gruppe, jeg tilhører, at de søge at klare for sig selv et Punkt, inden de stedes for deres Vælgere — for ogsaa de have jo deres Vælgere, de skulle gøre Regnskab for. De synes rigtignok at gaa ud fra, at de ville slippe saa overmaade nemt fra denne Regnskabsaflæggelse, og at de Farer, der true, kun true os, men der er dog et Punkt, de Herrer endelig maa have opgjort, inden de gaa ud til Vælgerne og det er intet mindre end selve deres Stilling til det, de bekæmpe saa stærkt: Forliget. Vi have i Sommer hørt Røster, saaledes fra det nyvalgte ærede Medlem fra Langeland (Guldbrandsen), som gik ud paa, at man tænkte sig Muligheden af i denne Samling allerede at kunne bevilge Midler til Fæstningen og de øvrige provisoriske Anlæg, som blive optagne paa Finansloven. De Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem fra Ringbøbing (Christensen-Stadil) synes ikke at bekræfte dette. Han synes mere at gaa ud fra, at i denne Samling var det, det gjaldt om, som han sagde, at understrege saa klart som muligt for Vælgerne, hvad det var, der var provisorisk, og hvad det var, der ikke var provisorisk. Og det skal da formodentlig understreges paa den Maade, at man stemmer mod disse Vedligeholdelsesudgifter, det vil med andre Ord sige, at man ved sin Afstemning gjør, hvad man kan, for at tilintetgjøre den Overenskomst, der sluttedes den 1ste April. Men det er egentlig ikke saa meget det, det kommer an paa, hvad de ærede Medlemmer ville gøre i denne Samling, hvor de ikke have Magt til at vælge Forliget. Det kommer meget mere an paa, hvad de vilde gøre, hvis det Tilfælde skulde indtræde, som de selv synes at være saa sikre paa, at de ved næste Valg bleve flertal. Hvorledes de da ville stille sig, er egentlig talt det, der er Spørgsmaalet. Hvad de Herrer imidlertid end vælge at gøre, komme de i en meget ubehagelig Situation. Thi hvis de allerede i denne Samling stemme for disse Vedligeholdelsesudgifter, vil det egentlig sige, at de komme til at gjøre det samme, som de have sagt, at vi have gjort. De Herrer paa den Side have sluttet Forliget inden noget Mandat fra deres Vælgere, bag deres Ryg, de have ikke været berettigede til at slutte dette Forlig,

det var en Udelæggelse, en Udmygelse, en Skændsel, det førte os i Virkeligheden kun dybere ned i Provisorismens Sump. Men hvad vilde det da blive til, naar de Herrer allerede nu, allerede inden Valgene gjorde det samme, som vi have gjort? Det vilde ikke blive nogen behagelig Situation for dem. Men jeg kan ikke se, at Situationen bliver synderlig behageligere, hvis de Herrer vente med at gøre det til efter Valgene. Der vil da nemlig fremkomme det mærkelige, at de Herrer, der jo altid søgte med oprejst Pandebog og som ere rene Holger Danske i dansk Politikk, ganske vist inden Valgene vilde bevare et vist Skin af Heltmodighed ved at stemme mod Ting, som det i Grunden er deres Agt at stemme for, naar først Valgene ere omme, men bag efter hvad saa? Jeg vil derfor bede de Herrer endnu en Gang betænke, at Svagheden i deres Stilling især fremkommer derved, at de paastaar, at vi have sluttet Forliget uden nogen som helst Berettigelse, uden noget Mandat fra vore Vælgere. Nu, saa gaa man til Vælgerne og spørg saa for, at Vælgerne styrte de Mænd, der have handlet mod alle Forudsætninger og mod deres Mandater! Og hvad vilde da være simplere og naturligere, end at de Herrer gjorde det om, som vi have gjort inden Vælgernes Mandat, og at de da gennemførte den danske Vælgerbefolkning virkelige Mening og Vilje? De kunne gøre det uden nogen som helst Risiko, thi de mene jo, at Forliget kun er en Bekræftelse af Provisorismen, kun Grundlovens og Frihedens Tab o. s. v. De ere da fra alle Synspunkter, fra hvilket Synspunkt man end ser det, ikke blot berettigede, men ogsaa forpligtede til at gøre det. Men nu føler jeg mig ikke desto mindre fuldt ud overbevist om, at de Herrer ikke ville gøre det, og hvorfor? Fordi der inderst i deres Hjertes ligger den samme Erkendelse som den, der findes i ethvert fornuftigt Mennekses Hjerte her i Landet, at det, der skete den 1ste April, saa langt fra at være nogen Godkendelse af det, man kalder Provisorismen o. s. v., saa langt fra at føre os dybere ned i Provisorisme og politisk Glendighed, saa langt fra at være Tilintetgørelse af Friheden her i Landet, tværtimod er den simple og naturlige Grundvold, hvorpaa det politiske Liv her i Landet maa føres. Forkastelsen af Forliget og dets Betingelser er en Genindsørelse af det provisoriske System, som forsvandt fra vort politiske Liv den 1ste April. Men naar dette er Tilfældet, var det da ikke blot ærligere, men ogsaa klogere, hvis de Herrer i Tide erkendte dette i Stedet for at bedømme det Resultat, der vændtes den 1ste April, paa